

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 02 mai 2015, ora 19³⁰

Ewald Frank

Cuvântul de introducere din 2 Cor. 5:14-20: „*Căci dragostea lui Hristos ne strânge; fiindcă socotim că, dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit. Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei. Așa că, de acum încolo, nu mai cunoaștem pe nimeni în felul lumii; și, chiar dacă am cunoscut pe Hristos în felul lumii, totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta. Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi. Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării; că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi, dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!*”.

Este un mare privilegiu că putem fi adunați aici de aproape și de departe. Suntem mulțumitori din toată inima că toți de pe întreg pământul ne pot asculta și unii ne și pot vedea. În mod deosebit salutări de la fratele Luckram din Nepal. Suntem mulțumitori lui Dumnezeu. Deși nu cunosc ultima situație, a fost anunțat că peste 6600 de persoane și-au pierdut viața în marele cutremur din Nepal. Fratele nostru Luckram ne-a anunțat că niciunul din frații și surorile noastre nu au fost afectați de acest cutremur; Dumnezeu a dăruit har, i-a ocrotit. Da, cu adevărat Îi putem mulțumi Domnului nostru din toată inima pentru tot.

Este cu adevărat minunat. Aceasta a fost o călătorie ca niciodată mai înainte. Au fost excepții, au fost lucruri obișnuite și neobișnuite. Dar ce am trăit de data aceasta...Am fost însoțit

permanent de poliție, de la aterizarea pe aeroport până la plecare. Un bărbat înarmat m-a însoțit permanent în mașină. În câte o adunare erau patru polițiști ca să vegheze. Fratele nostru a amintit de bărbatul de la televiziune, care a spus: „Bunicul meu mi-a spus, bunicul meu mi-a povestit de fratele William Branham. Ce poți să ne spui tu?” Voi știți, eu nu-l predic pe fratele Branham, ci eu Îl predic pe Isus Hristos. Dar pur și simplu, eu nu trec pe lângă ceea ce a făcut Dumnezeu. După ce am răspuns întrebărilor timp de o jumătate de oră și după pauză, același bărbat mi-a spus: „Ai încă o oră în care tu trebuie să ne spui ceea ce ți-a încredințat Dumnezeu”. Iar când el a spus că 56 de țări, din care 23 de țări arabo-islamice, vor asculta ceea ce s-a predicat la acest post de televiziune, mi-au dat lacrimile și din inima mea s-a ridicat o mulțumire spre Dumnezeu. Voi toți știți, eu am călătorit pe întregul pământ, dar lumea arabă nu era atât de deschisă cum ne-am fi dorit. Dar de data aceasta Dumnezeu a dăruit har după har. Așa cum a amintit fratele nostru Michael, acest predicator penticostal a venit în față, a dat mărturie în fața întregii adunări și a spus: „Ani de zile am auzit predici, dar astăzi noi am auzit Cuvântul lui Dumnezeu”.

Este frumos că Dumnezeu Își are poporul Său pe întregul pământ. Cum i s-a spus lui Avraam că Dumnezeu va binecuvânta toate națiunile, iar Pavel o preia și o redă în Ef. 3 și în Gal. 3, că în Domnul nostru Isus Hristos vor fi binecuvântate toate națiunile.

Fraților și surorilor, inima mea este atinsă de fiecare dată când mă gândesc că am primit har înaintea lui Dumnezeu. Fraților, aceasta nu este o teorie și nici nu este o închipuire; ci este o realitate divină, așa cum Moise s-a rugat atunci: „Doamne, dacă am căpătat trecere (har) înaintea Ta, arată-mi căile Tale”. Ce a făcut Ioan Botezătorul și ce a predicat el ca fiind lucrul principal? „...eu vă botez cu apă, spre pocăință, dar Cel ce vine după mine... El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc” (Mat. 3:11). Cine erau cei trei mii de oameni care în ziua de Rusalii au fost botezați cu Duhul Sfânt? Acolo era prietenul Mirelui, bărbatul care a putut spune: „această bucurie, care este a mea, este deplină (desăvârșită)” (Ioan 3:29). Așa și-a avut Mireasa începutul. Atunci mesajul a fost propovăduit și toți aceia care l-au crezut și l-au urmat prin ascultare de credință, lăsându-se botezați, au fost pregătiți să primească botezul cu Duhul Sfânt.

Frați și surori, mesajul pe care Dumnezeu ni l-a dăruit este Cuvântul Dumnezeului nostru pentru acest timp. Dacă Cuvântului îi spunem mesaj, atunci o facem doar pentru că fratelui Branham i s-a spus din stâlpul de lumină supranatural: „Așa cum Ioan Botezătorul a premers prima venire a lui Hristos, tot așa mesajul care ți-a fost încredințat ție va premerge cea de-a doua venire a lui Hristos”. Aceasta este o însărcinare divină pe lângă care noi n-avem voie să trecem și nici nu putem trece. Puteți citi din Luca 7:30 că în acel timp cărturarii și fariseii au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei înșiși, neprimind botezul lui Ioan. Și învățații din timpul nostru resping planul de mântuire al lui Dumnezeu pentru că ei nu se lasă botezați în Numele Domnului Isus Hristos. Frați și surori, totul se repetă. Dar Ioan a putut spune atunci: *această bucurie, care este a mea, este deplină* (desăvârșită); așa cum atunci, la începutul Bisericii nou testamentare, inimile au fost pregătite pentru ceea ce Dumnezeu avea să facă atunci, tot așa, inimile noastre sunt acordate la ceea ce face Dumnezeu și sunt într-o mare așteptare a lucrurilor pe care Dumnezeu le va face în încheiere. Fără noi nu va avea loc nicio încheiere, ci doar cu noi; noi care, acum credem din toată inima, din tot sufletul, cu întreaga noastră ființă credem așa cum zice Scriptura.

Astăzi am auzit două mărturii minunate de vindecare de cancer. Foarte puternic! Noi putem să ne obișnuim cu aceasta, putem avea încredere pentru că Dumnezeu Își confirmă Cuvântul Său cu noi; cu adevărat noi Îl luăm pe El pe Cuvânt și știm că nu este doar o făgăduință. Făgăduința care a fost dată în Vechiul Testament a devenit realitate în Noul Testament: „*prin rănilor Lui suntem vindecați*”.

În minunatul cuvânt de introducere am auzit că nouă ne-a fost încredințată chiar și slujba împăcării. În fiecare adunare noi putem și trebuie s-o repetăm: dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu. Ceea ce este născut din carne este carne. Carnea și sângele nu pot moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Tot astfel în fiecare predică avem dreptul să accentuăm: Dumnezeu a fost în Hristos și a împăcat lumea cu Sine. Tot așa, astăzi avem voie să strigăm puternic: Împăcați-vă cu Dumnezeu! Toți cei împăcați primesc iertarea, harul, mântuirea, ei recunosc ceea ce a făcut Dumnezeu și ceea ce face El acum.

Pe mine mă preocupă foarte multe lucruri. De fiecare dată când citesc Sfânta Scriptură găsesc ceva și doresc s-o împărtășesc cu toți. Astăzi am unele versete biblice pe care le-am citit. După această mărturie a călătoriei, doresc să citesc unele versete din prorocul Daniel. Să intrăm acum în cercetarea Cuvântului. Pe noi nu interesează doar partea de învățătură, ci, așa cum am scris în ultima scrisoare circulară, pe noi ne interesează: chemarea afară, separarea, pregătirea în dragostea și în Cuvântul lui Dumnezeu. Noi am recunoscut mulțumitori, că Dumnezeu ne-a dăruit așa mare har, că tot ceea ce a propovăduit fratele Branham noi prin har o putem crede și o putem regăsi în Cuvânt.

Aici în Daniel 9:22-23 este scris ceva căruia trebuie să-i acordăm atenție! Daniel 9:22-23: „*El m-a învățat, a stat de vorbă cu mine și mi-a zis: «Daniele, am venit acum să-ți luminez mintea („Daniele, am venit acum ca să te ajut să înțelegi” – lb. germ.). Când ai început tu să te rogi, a ieșit cuvântul, și eu vin să ți-l vestesc; căci tu ești preaiubit și scump...»*”. Acum urmează ceea ce trebuie să fie neapărat accentuat: „*Ia aminte, dar, la cuvântul acesta și înțelege vedenia! (Ia aminte dar la cuvântul acesta, ca să înțelegeți exact descoperirea! – lb. germ.)*”.

Frați și surori, bărbatul lui Dumnezeu se ruga și deja îngerul Gavril era pe drum. Și această atenționare: Ia aminte, dar, la cuvântul acesta, ca să înțelegi exact vedenia, să primești descoperirea! – N-a fost aceasta călăuzirea lui Dumnezeu în toți anii trecuți, că noi am fost foarte atenți la Cuvântul lui Dumnezeu pentru ca să înțelegem corect fiecare descoperire pe care Dumnezeu i-a dăruit-o fratelui Branham? Permiteți-mi să fac această observație: există atâtea direcții care se referă la fratele Branham, dar nu intră în Cuvânt, nu sunt atenți la Cuvânt, nu iau aminte la Cuvânt și toți aleargă în direcții diferite, dar trec pe lângă Cuvânt. Așadar, această atenționare este prețioasă ca aurul și ne devine de aur dacă suntem atenți la aceasta: „*Ia aminte, dar, la cuvântul acesta, și înțelege exact vedenia!*”.

Noi am cântat cele două cântări și suntem mulțumitori corului pentru alegerea minunatelor cântări. În toate cântările este laudat, cinstit și mărit Domnul Dumnezeu nostru, și în fiecare propovăduire

Îi suntem aduși mai aproape Domnului. Noi am înțeles că la început Biserica a fost o inimă și un suflet și că revărsarea Duhului Sfânt a putut avea loc în această armonie divină. Exact așa este și acum: nicio învățătură deosebită, niciun compromis, ci: Ia aminte exact la Cuvânt pentru ca tu să înțelegi corect descoperirea! Eu mi-am notat unele versete în legătură cu acest lucru. De fiecare dată Domnul a întrebat: „Ați înțeles voi ceea ce v-am spus?” O poți citi peste tot începând de la Matei 13 și până la Luca 24, acolo unde Domnul a deschis înțelegerea ucenicilor pentru Scripturi.

Pot să vă spun pe scurt despre ce este vorba astăzi. Este vorba despre întrebarea referitoare la Ilie. Voi știți câte versete biblice am citit noi despre această temă; știți și ce s-a spus despre aceasta, până la afirmația că „Ilie a venit deja!” Când iei împreună toate aceste versete biblice și le introduci din nou în Cuvânt ai un răspuns complet. Dar dacă iei doar o singură afirmație, atunci, atunci... Acest lucru a fost o cursă pentru iudeii care în acel timp l-au așteptat pe Ilie. Pentru noi și adresat nouă, Domnul nostru ne-a răspuns nouă, adresându-se lor: *„Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie și să așeze din nou toate lucrurile”* (Mat. 17:11). Pentru ei și adresat iudeilor care îl așteptau pe Ilie, lor le-a spus: *„Dar vă spun că Ilie a și venit, și ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el ce au vrut”* (v. 12). Ambele corespund. Totul este corect, dar totul trebuie luat și încadrat în Scriptură, până la Ioan 1:21, când Ioan a fost întrebat: *„Ești tu Ilie?”* Și el a zis: *«Nu sunt!»*. Iar apoi el dă răspunsul și spune cine este el: *„Eu», a zis el, «sunt glasul celui ce strigă în pustie....»*” (v. 23).

Fraților și surorilor, introducerea în Cuvânt este atât de prețioasă, este atât de puternică! Dacă fratele Branham amintește Apocalipsa 10 de 17 ori sau dacă el spune ceva despre unele teme deosebite, atunci noi s-o luăm și s-o aducem înapoi în Sfânta Scriptură și atunci vom vedea cum Dumnezeu l-a călăuzit pe el, ca fiind al șaptelea mesager care să aducă totul în starea corectă acum, înaintea revenirii Domnului. Chiar și atunci când fratele Branham s-a referit la Apoc. 12, o dată s-a referit la Maria și Isus și altă dată a adus tabloul în legătură cu Biserica. Dacă o luăm și o ducem înapoi în Scriptură, atunci noi știm foarte bine ceea ce a vrut să spună el aici când o dată a spus-o așa și ce a vrut să spună aici când a spus-o altfel.

Voi toți știți că din anul 1958 eu am ascultat în mod regulat predicile fratelui Branham. În timpul vieții fratelui Branham existau doar trei locuri pe pământ, afară de transmisia din Statele Unite, care ascultau predicile lui în mod regulat: Sidney Jackson în Africa de Sud, fratele nostru din Edmonton, Canada și noi aici în Krefeld. Dar cu adevărat este un mare har să încadrezi totul biblic, să primești răspunsul de fiecare dată din Cuvântul lui Dumnezeu și să propovăduiești Cuvântul așa cum a poruncit Domnul să fie făcut. Eu aș fi putut citi toate aceste versete biblice. Dar pe baza cuvântului de introducere permiteți-mi să citesc Galateni 6 ca să accentuez că Domnul călăuzește în mod minunat pe sfinții Lui, pe robii Săi, pe poporul Său.

Aici în Gal. 6 începând de la v. 14 avem mărturia apostolului Pavel: *„În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!”*. Așadar el a trăit personal ceea ce a predicat: că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, și că el și noi am fost răstigniți și că de acum încolo, niciunul nu mai poate trăi pentru sine. Dacă noi trăim, pentru Domnul trăim, dacă murim, pentru Domnul murim.

Fraților, surorilor, ce am eu? Ce am făcut eu toată viața? Ieri sau alaltăieri, când eram cu fratele Borg și sora Anita, ne-am întâlnit cu un frate cu care am fost împreună din anul 1952 până în anul 1958, în biserică penticostală liberă. După toți acești ani a avut loc o conversație și vezi pur și simplu ce poate face harul lui Dumnezeu într-un om când el crede. În acea clipă când eu, fratele și sora Borg am dat crezare mesajului și am luat poziție foarte clar, atunci părtășia cu aceia care n-au putut crede s-a întunecat și dintr-o dată totul s-a sfârșit. Dar dacă noi ne gândim că Dumnezeu a dăruit atât har! Voi toți care sunteți astăzi în acest loc, de 20, de 30, 70 de ani, de un an, sau indiferent de cât timp veniți voi aici, voi ați crezut mesajul divin și de aceea vi s-a descoperit brațul Domnului.

Noi repetăm de fiecare dată că cel mai important lucru este să putem crede așa cum zice Scriptura. Domnul nostru a spus: *„Dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre”* (Ioan 8:24). Am

accentuat deseori ceea ce a scris Iacov în cap. 2:19: „*Chiar și Diavolul crede... și se înfioară!*” Diavolul crede că există un singur Dumnezeu, dar el nu crede ceea ce a spus Dumnezeu; el inversează, seamănă îndoiala, punând sub semnul întrebării tot ceea ce a spus Dumnezeu. Dar credința pe care ne-a dăruit-o Dumnezeu, credința biblică, este cea care a biruit lumea. Această credință biblică este descoperită, este descoperirea lui Isus, Domnul nostru. Domnul Dumnezeu a dăruit călăuziri în toți acești ani, iar acum, la încheiere, deschide uși chiar și acolo unde nu te-ai fi putut gândi. Fraților, surorilor, nu este împlinită Scriptura în fața ochilor noștri?

Fiți odată sinceri. Toți pot citi Matei 24 și noi o vom face imediat. Dar permiteți-mi să citesc Gal. 6:15 și 16: „*Căci, în Hristos Isus, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă*”. Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. „*Și peste toți cei ce vor umbla după dreptarul acesta (acesta este dreptarul care ne-a fost lăsat) și peste Israelul lui Dumnezeu să fie pace și îndurare!*” (v. 16).

S-o arătăm repede. În Matei 24 Domnul nostru a vorbit despre o perioadă de timp deosebită. În același capitol El a descris prima epocă de timp. Citim partea a doua a vers. 3: „*Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?*”. Atunci a fost vorba despre templul din acel timp, că nicio piatră nu va rămâne peste cealaltă; despre acest lucru citim exact de la v. 15, până la observația din v. 20: „*Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat*”. Apoi, începând cu v. 22, Domnul spune despre ceea ce avea să se întâmple în perioada de timp de atunci, ajungând la punctul culminant în anul 70, când generalul roman Titus a venit la Ierusalim, a dărâmat templul și poporul Israel a trebuit să se refugieze în munți. Și acest lucru pe care l-a spus Domnul atunci, s-a împlinit. Apoi vine următoarea parte de la v. 23 la v. 28, iar în v. 27 citim: „*Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului*”. După aceea, de la v. 29, Domnul vorbește ce se va întâmpla după timpul necazului cel mare. Așadar, epocile de timp sunt împărțite. În v. 29 este scris: „*Îndată după acele zile de necaz, «soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, și*

puterile cerurilor vor fi clătinate»”. Ce ne amintim când citim cuvintele pe care ni le-a spus Domnul: „Soarele se va întuneca, luna se va preschimba în sânge și stelele vor cădea din cer”? Vedem cum se încadrează în această făgăduință: „*vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată*”? Înainte ca să vină răpirea, înainte să vină necazurile, înainte ca soarele să-și piardă lumina și luna să se schimbe în sânge, este descris exact ceea ce se va întâmpla în acea perioadă de timp.

Apoi începând de la v. 32 avem o temă cu totul deosebită, unde este vorba despre smochin: „*De la smochin învățați pilda lui...*”. Cine merge în Vechiul Testament, la Osea 9:10, acela va observa că Domnul a simbolizat Israelul cu smochinul, descriindu-l ca pe cele dintâi roade ale smochinului. După ce a încheiat această temă, Domnul S-a întors la răpire. Acum noi citim din v. 39: „*și n-au știut nimic* („n-au observat nimic” – lb. germ.), *până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la revenirea Fiului omului*”. Prima perioadă de timp a fost atunci; apoi perioada de timp care se va întâmpla după necazul cel mare, și apoi din nou înapoi la ceea ce se va întâmpla la revenirea Domnului nostru Isus Hristos.

Apoi Matei 24:42 care ne este adresat nouă: „*Vegheați, dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru*”. Este pur și simplu puternic cum, într-un singur capitol, Domnul nostru a putut spune totul, a putut arăta clar diferitele epoci de timp. Noi putem deschide această Carte sfântă, acest Cuvânt sfânt, și peste tot unde citim este descoperire, vedem legăturile și știm de unde aparțin versetele și unde le putem încadra.

Fraților și surorilor, să spunem și aceasta încă o dată și s-o repetăm în fiecare adunare. Cu adevărat, astăzi este important ca aceste trei însușiri să fie găsite în viețile noastre. Tinerii au cântat despre veselia pe care noi o vom avea la revenirea Domnului, dar noi s-o avem deja acum. Acum, cu o bucurie negrăită, să ne veselim și să știm că Mirele sosește, El vine să-Și ia Mireasa. Iar Mireasa se pregătește acum. Toți ceilalți nici măcar nu simt că le este vorbit. De aceea, acum eu trebuie s-o accentuez: El vine pentru aceia care Îl așteaptă, pentru aceia care sunt pregătiți și vine pentru aceia care

iubesc arătarea Lui, care sunt în legătură cu Dumnezeu și unii cu alții. Noi am spus deja aceasta aici, ca și în Vechiul Testament, acest sfeșnic de aur pe care îl vedeți acolo nu este făcut din mai multe bucăți, ci este făcut dintr-un singur bulgăre de aur. Lui nu i-a fost adăugat nimic, ci totul este făcut dintr-o bucată, este turnat dintr-o bucată; o puteți citi. Totul este făcut dintr-un singur bulgăre de aur. Și apoi citim că Biserica este comparată cu sfeșnicul cu șapte brațe; deja în Zaharia 4 putem citi că untdelemnul curgea prin șapte țevi pe acest sfeșnic și doar după aceea lămpile ardeau, când era făcută această legătură cu Dumnezeu.

De aceea o repetăm de fiecare dată: Legătura nu trebuie să fie cu purtătorul Cuvântului, ci trebuie să fie restituită legătura direct cu Cuvântul. Și exact acest lucru se întâmplă în timpul nostru. Când frații se referă la fratele Branham sau la fratele Frank, atunci nu este corect. Fiecare propovăduitor al Cuvântului să se refere la Dumnezeu și la Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că altfel totul poate fi smuls din context. Dar prin harul Dumnezeului nostru noi am găsit și avem echilibrul în Cuvânt și știm că doar prin dragoste divină vom intra Acolo. Biserica nu este făcută din bucăți lipite. Biserica este stâlpul și temelie Adevărului. În Biserică nu-și are locul nicio învățătură străină. În Biserică n-are voie să fie nimic altceva decât ceea ce are origine divină. Noi avem voie să scoatem Apă doar dintr-un singur izvor. Voi nu veți auzi niciodată din gura mea o predică despre cele șapte tunete sau alte lucruri fanteziste care sunt predicate pretutindeni. Noi propovăduim numai ceea ce se poate propovădui din Cuvânt. Restul îl lăsăm în seama lui Dumnezeu. Să fim sinceri, voi nu v-ați poticnit de nimic. Chiar dacă fratele Branham a vorbit despre slujba din cort; din anul 1956 până în decembrie 1965 fratele Branham a vorbit despre slujba din cort – da, și de mult timp s-a împlinit aceasta. Eu nu trebuie să mai spun vreun cuvânt despre această temă. Tot ceea ce el a avut de spus, a spus și pentru mine este suficient, iar eu continui cu propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu. Cu adevărat să primești har ca să încadrezi totul biblic, inclusiv slujba fratelui Branham.

Dar să spunem și aceasta încă o dată cu toată claritatea. Dacă lui i-a fost spus – și este așa – că acest mesaj care i-a fost încredințat lui va premerge cea de-a doua venire a lui Hristos, atunci trebuie să fie

respectat așa cum a fost spus. Nu este ceva ce a inventat fratele Branham sau ceva ce dorește fratele Frank să spună, ci este ceea ce Domnul, în mod personal, a poruncit să se întâmple și se va și întâmpla. De aceea bărbatul lui Dumnezeu ne-a întors la Dumnezeu și la Cuvântul lui Dumnezeu, ne-a adus înapoi la început, ne-a adus înapoi la fundamentul original al apostolilor și prorocilor. Am spus-o în Pakistan și o spunem în toate adunările: există un singur Dumnezeu și acest Unic Dumnezeu ni S-a descoperit ca Tată, în Fiul, și prin Duhul Sfânt. Nu există trei veșnici, nu există trei atotputernici, nu există trei atotștiutori. Există Unul singur, El este Unicul Dumnezeu veșnic, din veșnicie în veșnicie. Acest Unic Dumnezeu ni S-a descoperit de la începutul timpului. Voi toți știți ce s-a întâmplat. După deschiderea pecetilor din martie 1963, toate bisericile penticostale fie că erau unitariene sau trinitariene sau care aparțineau mișcării ploii târzii, toate s-au retras. Așa că fratele Branham a trebuit să spună din nou: „Când voi avea cortul? Sau să mă duc în Alaska și să aștept până când Dumnezeu va face ceva”. În timpul vieții lui, mesajul nu a ajuns pe întregul pământ. După plecarea lui Acasă, mesajul a fost purtat pe întregul pământ așa cum a hotărât Domnul s-o facă.

N-o spun din cauza mea, dar o chemare divină ar trebui să fie respectată. Dacă noi nu respectăm o chemare divină, atunci ce să fie? Ce să fie atunci? O însărcinare grea. Am purtat eu niște conversații cu mine însumi? Sau Domnul a dat o însărcinare care este în legătură directă cu istoria mântuirii? Care este tot atât de importantă ca slujba pe care Domnul Dumnezeu i-a dat-o lui Ioan Botezătorul, pentru că era în legătură cu istoria mântuirii, cu chemarea afară, în legătură cu separarea, în legătură cu adevărata învățătură care a ieșit de la Dumnezeu la început. De aceea acest mesaj trebuie propovăduit. Dacă ne gândim la Matei 24:45-47, eu o spun înaintea lui Dumnezeu că aceste versete mi-au fost spuse clar și răspicat. Eu sunt sincer în aceasta, pentru mine Matei 24 se sfârșea de fiecare dată așa cum se sfârșește aici, cu revenirea Domnului. Eu nu am știut nimic despre aceste versete din Matei 24, chiar nu le cunoșteam pentru că nu mă gândisem niciodată la însemnătatea lor. Dar Domnul le-a știut de la început și a dăruit har. Cu o voce pătrunzătoare, cu toată claritatea, Domnul mi-a spus aceste versete din Matei 24, de la 45 la 47. Dar la

fel de exact trebuie să se împlinească și următoarele versete. Pentru că, mai întâi trebuie semănată sămânța bună. Și apoi trebuie să existe cineva care să vină după aceea și să arunce o altă sămânță. Totul trebuie să-și găsească împlinirea.

În toată smerenia, s-o mai spunem o dată: Am făcut eu pentru mine toate aceste călătorii? Pentru mine am pus la dispoziție întreaga mea viață? Sau, cu adevărat, pe baza chemării divine, am urmat porunca Domnului pentru ca toți de pe întregul pământ să fie ajunși?

Fraților, surorilor, dacă noi suntem adunați astăzi în această clădire modestă și suntem conștienți că în 172 de țări, frații și surorile noastre ne ascultă, ne văd, sunt informați și pot trăi împreună cu noi ceea ce face Dumnezeu acum, atunci ce este aceasta? Este brațul Domnului. Domnul nostru n-a spus doar că această Evanghelie a Împărăției lui Dumnezeu va fi propovăduită tuturor popoarelor, ci El S-a și îngrijit ca această Evanghelie să fie și predicată și a deschis toate ușile, prin har.

Să cuprindem ceea ce astăzi, mulțumitori Domnului, am vrut să spunem. Dumnezeu are un plan de mântuire, are un plan de răscumpărare pe care El îl aduce la încheiere în timpul nostru și noi avem dreptul să trăim ultima parte a acestui plan, adică cea mai importantă perioadă de timp; și noi vom vedea ceea ce am crezut. Nu demult eu am citit în 1 Tim. 1:12 că Pavel a spus: *„El care m-a pus în slujba Lui”*. Ce avem noi astăzi? Dumnezeu a pus, Dumnezeu a vegheat asupra făgăduințelor pe care El le-a dat și El le împlinește. Așa că în Fapte 20:27 Pavel a putut spune: *„Nu m-am ferit să vă vestesc tot planul de mântuire a lui Dumnezeu”*.

Fraților și surorilor, s-o repetăm de fiecare dată. Noi am primit har înaintea lui Dumnezeu ca să recunoaștem timpul, ceasul, mesajul și mesagerul. Prin aceasta recunoaștem și vedem că aici nu se practică o politică religioasă. Ci pur și simplu știm că aici se împlinește Cuvântul lui Dumnezeu; și accentul a fost pus pe faptul că noi suntem copii ai făgăduinței care cred Cuvântul făgăduit și primesc Duhul făgăduit. Ceea ce pentru tine și pentru mine înseamnă totul, pentru alții nu înseamnă nimic, chiar și pentru aceia care se referă la fratele Branham. Dacă te gândești, aici sunt frați și surori care vin cu mașina

din România și au parcurs peste 1500 de km. Ei vin de la 1500 km depărtare și sunt oameni care locuiesc în această localitate și nu vin aici, ci trec pe lângă noi și râd. Sunt și oameni care locuiesc aici în oraș, la 5 km, care trec pe lângă noi și râd. Frați și surori, nu este simplu. Totul este în legătură cu o durere.

S-o spunem: timpul este pe sfârșite și Domnul nostru a spus-o: „Dacă vedeți că toate aceste lucruri se împlinesc, atunci voi știți că sfârșitul este aproape. Da, este în fața ușii”. Cu adevărat, astăzi este vorba despre Biserica Dumnezeului celui viu pentru care Mielul lui Dumnezeu Și-a vărsat Sângele și ne-a dăruit prin har răscumpărarea. Lucrul principal în această propovăduire rămâne: Isus Hristos Cel răstignit, Cel înviat, Cel care Se va reîntoarce, Domnul și Răscumpărătorul nostru. Cu adevărat, dorința noastră este să fim în legătură directă cu Domnul nostru, să credem ce spune și cum spune Scriptura și să avem parte de ceea ce face Dumnezeu acum.

Închipuiți-vă odată, dacă fratelui Branham nu i-ar fi fost spus să nu facă acea călătorie la Zürich, ci să depoziteze hrana. Și eu mă gândesc: „Aceasta el o spune în 1 aprilie. Și în 2 aprilie Domnul a vorbit despre depozitarea hranei. Iar în 3 decembrie 1962 fratele Branham spune: «Așteaptă cu împărțirea până când vei primi și restul hranei»”. Dar ce fac toți ceilalți oameni care se referă la fratele Branham cu cei opt martori din patru țări care au călătorit la Jeffersonville? Câți stau în acest loc care au auzit mărturia din gura martorilor? Ce fac cei ce se referă la proroc încoace și încolo: „dar.., dar.., dar..”?

Fraților și surorilor, este numai har. Aceasta n-o spun din cauza mea. Eu doar vă rog să mă înțelegeți câtă responsabilitate vine odată cu o însărcinare divină directă, care este în legătură cu istoria mântuirii; și această istorie a mântuirii se apropie de încheiere. Vă puteți da seama ce mă mișcă pe mine zi și noapte, și că într-o bună zi voi sta și eu înaintea Domnului?

Fraților s-o spunem încă o dată. Domnul Dumnezeu ne-a permis să găsim har. El a chemat Biserica Lui afară, o separă și o călăuzește înapoi la început, înapoi la Cuvânt, înapoi la binecuvântările care au fost la început; o inimă, o credință, un botez și

un Domn. Domnul Dumnezeu a făcut totul pentru noi toți, prin har. Noi avem dreptul să fim adunați astăzi în acest loc sub răsunetul Cuvântului Său. Eu vă garantez că noi nu ascultăm degeaba, noi nu venim degeaba în acest loc. Cândva am spus-o cu ușurință, că toți aceia care se ostenesc pentru călătorie plătind combustibilul și dacă nu vor fi pregătiți, aceora ar trebui să le plătesc costurile de călătorie; doar că eu nu voi mai fi aici. Cu adevărat, v-o spun sincer, vreau să spun aceasta pentru că Domnul Dumnezeu mi-a arătat-o, că toți care cred Cuvântul Lui, care primesc și cred făgăduința pentru acest timp, vor fi prezenți când Domnul Se va reîntoarce.

Toți vom trece prin încercări, care vor fi și mai rele, mai grele, prin negări, prin trădări, dușmăanii. Până acum niciun om n-a auzit câtă negare și câtă batjocură este adusă. Dar Îi mulțumim Domnului. Rugați-vă pentru aceia care vă prigonesc fiindcă ei nu știu ce fac. De aceea să-I mulțumim Domnului că avem dreptul să propovăduim mântuirea deplină, Evanghelia deplină. Și în această seară, toți aceia care sunt noi în mijlocul nostru, toți care sunteți aici de prima dată sub răsunetul Cuvântului lui Dumnezeu, vă rog credeți că aceasta este ziua pe care Domnul a făcut-o pentru voi. Luați-o la inimă: astăzi dacă auziți glasul Lui nu vă împietriți inimile! Luați-o la inimă, că nouă ne-a fost încredințată slujba împăcării. Aceasta este însărcinarea noastră: să le spunem oamenilor că noi nu putem fi mântuiți pe căile noastre proprii și nici după metodele proprii. Ci, cu adevărat, trebuie să intrăm prin poarta strâmtă care duce la viață, să-L acceptăm și să-L primim pe Isus Hristos ca Răscumpărător al nostru.

Acum vreau să vă citesc din Psalmul 103 pentru ca toți aceia care sunt noi în mijlocul nostru și fiecare din noi să ne putem ruga împreună din toată inima. Aici El vorbește despre îndurare, har și mântuire. Să ne ridicăm în picioare pentru citirea Cuvântului. Astăzi doresc să citesc acest Psalm accentuându-l în mod deosebit. Nu sunt un cititor bun, dar aceasta mi-a mers la inimă.

Ps. 103: „*Binecuvintează, suflete, pe Domnul...*”. Vă rog să țineți pasul cu mine și spuneți: „Iubite Domn, dăruiește-mi-o mie”. „...și tot ce este în mine să binecuvinteze Numele Lui cel sfânt!”. El ne-a descoperit Numele Lui cel sfânt. Noi laudăm Numele Lui cel

sfânt. Vers. 2: „*Binecuvintează, suflete, pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui!*” Să nu le uiți niciodată! Uită totul. Dar să nu uiți câte binefaceri ți-a făcut El ție, câte ne-a făcut nouă, câte mi-a făcut mie! Apoi v. 3: „*El îți iartă toate fărădelegile tale, El îți vindecă toate bolile tale*”. Noi spunem „Amin”. Amin. A avut loc, s-a întâmplat și se întâmplă până astăzi cu noi toți. Vers. 4: „*El îți izbăvește viața din groapă, El te încununează cu bunătate și îndurare*”. Spuneți „Amin”. Amin. Vers. 5, adresat nouă, celor în vârstă: „*El îți satură de bunătăți bătrânețea și te face să întinerești iarăși ca vulturul*”. Indiferent cum este starea ta, El îți satură de bunătăți bătrânețea și te face să întinerești iarăși ca vulturul. Vers. 6-9: „*Domnul face dreptate și judecată tuturor celor asupriți. El Și-a arătat căile Sale lui Moise și lucrările Sale copiilor lui Israel. Domnul este îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate. El nu Se ceartă fără încetare și nu ține mânia pe vecie*”. Și cu aceia care astăzi sunt de prima dată în mijlocul nostru și ascultă chemarea. S-o spunem foarte clar și răspicat, nimeni nu poate trăi veșnic numai dacă are viața veșnică prin credința în Isus Hristos, Domnul nostru. Să luăm cu toții la inimă ceea ce este scris aici și s-a spus: „*El nu Se ceartă fără încetare*”. Oamenii se ceartă tot timpul, da. Dar Dumnezeu ne-a împăcat cu Sine. Ioan a putut spune: „*Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii*”. Astăzi noi toți Îi vom da cinste Domnului, Îi vom aduce lauda. Apoi vă dăm această avertizare: astăzi dacă auziți glasul Lui, să nu vă împietriți inimile! El, Domnul nostru, Și-a vărsat Sângele pentru noi și ne-a dăruit prin har viața Lui veșnică, iar acum El ne-a dăruit introducerea în întreg planul de mântuire al Dumnezeului nostru.

Frați și surori, de fiecare dată Domnul S-a coborât și prin Cuvântul Său El a vorbit cu noi. Cuvântul scris a devenit pentru noi un Cuvânt viu care ne-a fost descoperit și noi am primit legătura cu ceea ce a făcut Dumnezeu. N-am trecut pe lângă și nici nu ne-am oprit la ceea ce s-a întâmplat în timpul fratelui Branham – aceasta a fost pregătirea pentru ceea ce se va mai întâmpla. Noi credem din toată inima că în timpul nostru Domnul va aduce totul la încheiere. Noi putem avea parte de aceasta, prin har. Nu sunteți voi bucuroși că Dumnezeu ne-a dăruit așa mult har; ca în simplitate să propovăduiești planul de mântuire al lui Dumnezeu, poporului Său, să-l crezi, să

aștepți revenirea Domnului și să fii pregătit pentru ea? Lui, atotputernicului Dumnezeu Îi dăm toată cinstea și toată lauda, în vecii vecilor. Amin.

Lăudat și cinstit să fie Domnul! Atotputernicul Dumnezeu este acum prezent. Toți aceia care cred că Dumnezeu a împlinit făgăduința Lui: că Dumnezeu l-a trimis pe fratele Branham în timpul nostru ca pe un bărbat trimis de Dumnezeu, înaintea venirii lui Hristos, cu mesajul lui Dumnezeu care a răsunat și acum mai răsună, dacă voi o credeți spuneți „Amin”, spuneți „Amin”. Toți de pe întreg pământul au auzit-o. Voi care ați venit acum în față și sora din Cape Town și toți care astăzi vor să-și dedice viața lor Domnului, vă rog s-o credeți; Domnul a spus-o: „*Pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară*”. Toți aceia care au venit la El au primit iertarea păcatelor, au trăit vindecarea trupului și eliberarea de sub puterea Satanei. Satan este biruit, capul șarpelui a fost zdrobit, el și-a pierdut dreptul asupra voastră pentru totdeauna. Noi suntem proprietatea răscumpărată a lui Dumnezeu, prin Sângele Mielului.

Doamne, gândește-Te la legământul pe care Tu l-ai încheiat cu noi, gândește-Te la Sângele pe care Tu l-ai vărsat pentru noi, gândește-Te la făgăduințele pe care ni le-ai dat. Dăruiește-ne nouă tuturor viața veșnică. Iubite Domn, Te rugăm împreună pentru toți care au venit în față. Dumnezeu, dăruiește har, atinge Tu inimile până în adâncul adâncului. Și așa cum este scris: Oricine va chema Numele Domnului acela va fi mântuit. Exprimați Numele lui Isus! Spuneți: „Doamne Isuse, Doamne Isuse, eu vin la Tine acum. Mântuiește-mi sufletul!”. Așa este scris și așa o credem. Cine va chema Numele Domnului – și Numele Domnului este Isus – chemați Numele lui Isus, Domnul nostru, și pe loc veți fi mântuiți, eliberați, vindecați, prin Sângele Mielului, prin puterea Numelui lui Isus Hristos. Nu prin carismatică, ci prin prezența lui Dumnezeu. Acum Domnul este prezent. El salvează, vindecă, eliberează și binecuvântează. Prezența Domnului este în această clădire. Tot poporul să spună „Amin”. Ați crezut voi din toată inima? Și voi tinerilor care ați venit în față, ați primit, ați crezut voi cu toții din inimă? Aleluia! Credința este puterea biruinței.

Pentru toți aceia care nu cunosc limba germană, această cântare pe care a cântat-o corul este bazată pe Apoc. 5:2: „*Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecețile?*” Nimeni nu a fost vrednic, decât Acel Unul Singur care Și-a dat viața pentru noi. Lui Îi dăm toată cinstea pentru că noi prin har putem trăi tot ceea ce este scris și ne-a fost descoperit în Apocalipsa. Dumnezeu este un Dumnezeu credincios, un Dumnezeu adevărat și numai Lui singur I se cuvine toată cinstea în vecii vecilor.

Vă rog s-o luați cu voi pentru totdeauna! Fii atent la Cuvânt pentru ca tu să înțelegi exact descoperirea. Fii atent la Cuvânt pentru ca să-l înțelegi exact. Dacă noi suntem atenți la Cuvânt atunci fiecare descoperire pe care o vom primi de la Dumnezeu o vom înțelege corect și o vom așeza corect în Cuvânt. Amin.